POVESTEA ALBINUȚEI

Prof. pt înv. preșcolar : Barbu Elena Gabriela

A fost odată ca niciodată, a fost o dată, în țara Împăratului Soare, o minunată livadă de meri, împrejmuită de bogate câmpii, acoperite cu cele mai frumoase și înmiresmate flori din lume.

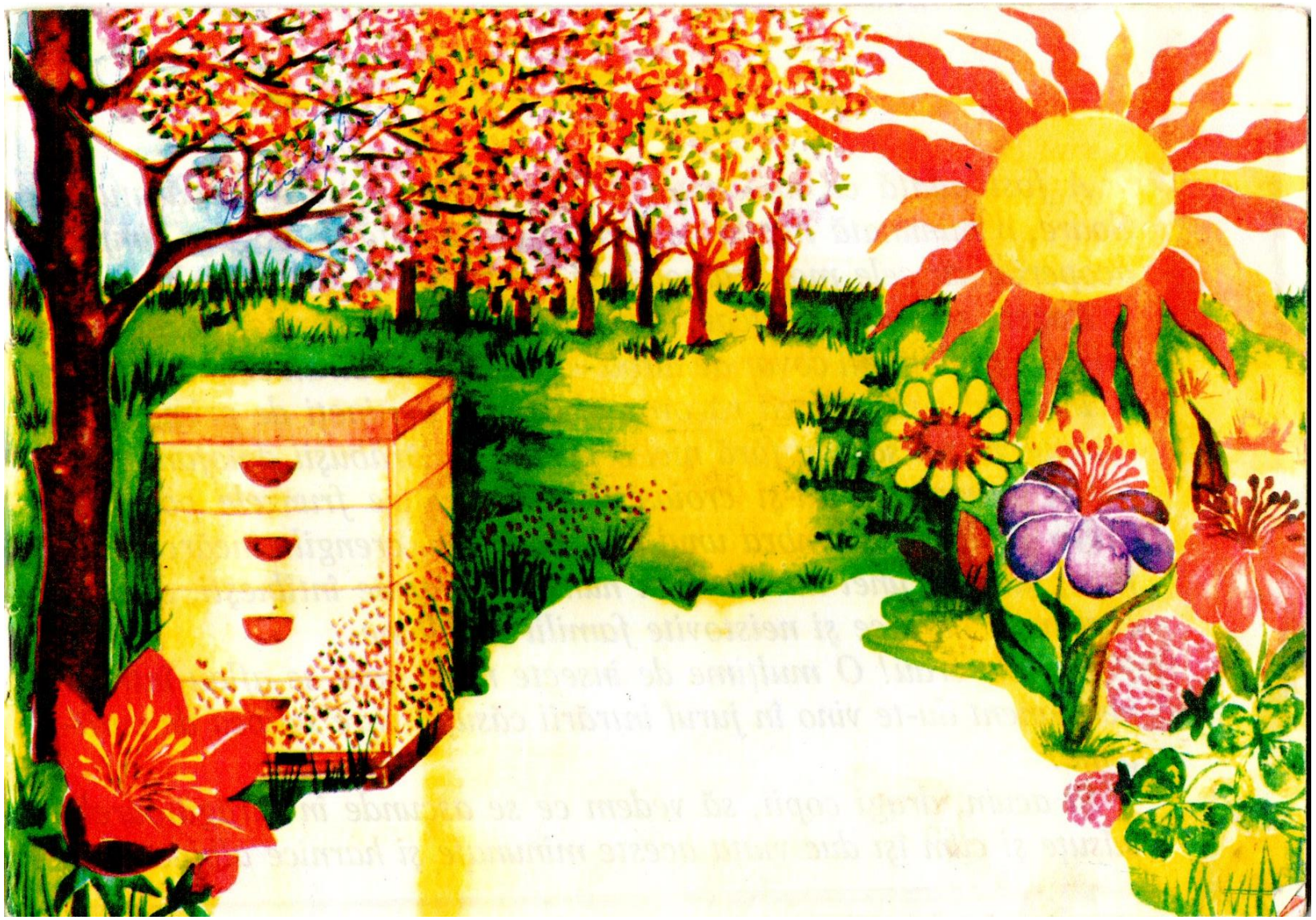
Razele soarelui se jucau cu voioșie printre frunzele, florile pomilor și pe bogatul covor de iarbă verde cu roua strălucind în soare.

În aerul cald și încă răcoros al acestei dimineți de primăvară, lăcuste verzui săreau fără nici o grijă, iar cărăbușii dolofani erau foarte preocupați să-și croiască drum printre frunzele pomilor.

Nu departe, la umbra unui măr bătrân cu crengile încărcate de flori, aidoma unei mirese cum numai în basme întâlnești, se afla casa unei harnice și neistovite familii de albine.

Da, ele erau! O mulțime de insecte mici, care se aflau într-un permanent du-te vino în jurul întrării căsuței care sclipea de curățenie.

Și acum, dragi copii, să vedem ce se ascunde în atrăgătoarele căsuțe și cum își duc viața aceste minunate și harnice albine.

Dar, uite! Uite o albinuță micuță, care s-a rostogolit nedumerită pe peretele de ceară. Până adineauri a rontăit de zor căpăcelul patului în care a crescut și din care tocmai s-a dat jos. E tare obosită și mirată. Se șterge pe cap și pe corp cu aripile argintii și încă umede. Aude lângă ea o voce molcomă și prietenoasă: „ Ai apărut! Haide, ai sosit la timp!”

„ Dar unde mă aflu? Cine ești tu? Ce caut eu aici? ” spuse Albinița, (căci așa o s-o numim pe micuța albiniță) uitându-se în sus la albina brun -aurie.

„ Încet, fetiță dragă, numai câte o întrebare, și rând pe rând am să-ți răspund și am să-ți arăt tot ce dorești să știi și să vezi.

Aici ești în casa noastră, pe care o numim „ stup”, iar eu sunt una dintre cele 50 000 surori ale tale mai mari. Noi trăim aici într-o livadă minunată din țara Împăratului Soare, care ne ocrotește și ne încălzește cu razele lui; el dă viață florilor, umplându-le cu dulce nectar și polen, care o să-ți placă tare mult.

Împreună cu noi mai locuiește mama-matca și frații noștrii, trântorii. Suntem o familie mare și avem multe lucruri de făcut : culegem nectar și polen, curățăm casa, fabricăm miere și ne îngrijim frații și surorile din leagăn.

Dacă ai să muncești cu voioșie și hărnicie o să ne înțelegem de minune, dar dacă o să îți pierzi timpul hoinărind s-ar putea să nu mai rămâi printre noi căci copiii neascultători se pedepsesc.”

Sărăcuța Albinița, tremura toată mergând după sora cea mare pe peretele de ceară unde, peste tot se aflau paturi, unele închise, altele deschise. Paturile acestea sunt „ celule”, i-a explicat albina. În fiecare din ele este o surioară de-a noastră așa cum ai fost și tu ; ia uite una : arată ca un viermișor alb și grăsuț.

„ Uite Albiniță, în tot cursul vieții tale o să ai de făcut multe treburi. Te-ai curățat pe tot corpul? Ai terminat? Ei, acum la treabă : vei da de mâncare surioarelor timp de o săptămână. O, nu te speria, o să-ți spun eu tot, de unde să iei mâncarea și cum ai să le-o dai.

La început le dai „ lăptișor” : îl mesteci bine și îl picuri în fiecare celulă, lângă surioară. Ai să vezi că nu doarme, așa cum pare, va mânca tot!

În restul săptămânii le dai și puțin polen și nectar; vei primi de la surorile mai mari – cămărășițele. Și acum, cred că știi ce ai de făcut : spor la treabă!" – îi ură sora și se îndepărtă să-și vadă de treburile ei.

Albinița nu pierdu nici o clipă. Alerga grăbită zi și noapte de la o celulă la alta hrănindu-și surioarele și fraților. Între timp, mai lustruia o celulele goale și o ajuta pe matcă la păstrarea curățeniei. Matca era foarte ocupată, în fiecare zi punea în câte 1500 celule ouă și neobosită trecea zilnic să controleze dacă toate treburile merg bine și să-i certe pe trântori, care cât e ziua de mare nu făceau nimic și încurcau lumea, mișcându-se greoi de colo-colo, sau stând tolăniți la soare.

Într-o dimineață, toate albinițele tinere au fost chemate și orânduite în grupe. Fiecărui grup i-a fost repartizat să îndeplinească o muncă.

Cea care le dădea instrucțiuni era o soră mai mare. Le cunoștea pe toate surorile cele mari : ele nu mai erau de mult argintii, erau brune-argintii, cu perișori frumoși și mătăsoși. Erau sigure pe ele și dădeau instrucțiuni din mers.

Un grup trebuia să fabrice ceară, să o mestece; alt grup trebuia să clădească celule rezistente, cu 6 pereți în care se va depozita miere și vor crește alți pui, să aerisească stupul cu aripile, pentru ca apa din nectar să se evapore, pentru a-l transforma apoi în miere.

Albinița făcea parte dintr-un grup care trebuia să păzească stupul, împiedicând pe toți străinii să pătrundă înăuntru; în caz de nevoie, trebuie să omoare pe dușmani, înțepându-i!

Albinița nu știa să deosebească o albină străină de stupul lor, și atunci, o soră mai mare i-a explicat că se poate după miros, căci fiecare stup are un miros al său.

Atunci și-a dat seama Albinița că stupul lor mirosea frumos, a miere și ceară aromată.

Dar, întâmplarea de peste două zile avea s-o uimească cel mai mult pe micuța noastră prietenă. La ușa stupului a apărut un șoarece rătăcit cine știe de unde, iar două dintre surori care s-au repezit asupra străinului l-au înțepat, omorându-l. Dar au murit și ele o dată cu el. Surorile i-au explicat că în viață nu poți înțepa decât

o singură dată un asemenea dușman și atunci mori o dată cu el. Dacă înțepi un bondar sau viespe, sau un fluture cap de mort, poți să scoți acul din pielea lor și nu mori.

Albinița a fost foarte tristă din cauza celor două surori, dar și-a dat seama că tot așa ar fi făcut și ea – era doar vorba de apărarea mierii lor, a tuturora.

În timpul pazei, Albinița a constatat că poate zbura și în jurul stupului, de unde a dus puțin clei cules de pe niște crăcuțe de plop din apropiere.

„ Astă se cheamă propolis!” i-a spus o soră mai mare, este foarte necesar la reparatul stupului și tot cu el trebuie să lustruiești celulele golite, în care matca va depune ouă.

Într-o zi, o albină intră grăbită în stup, își descărcă polenul într-o celulă și îi spuse, cam răstit, Albiniței :

„ - Vezi de el!”

Ce să fac oare? Răspunsul era în apropiere : câteva surori, cam de vârsta ei, îndesau de zor cu capul ghemotoacele colorate descărcate în alte celule de către alte albine. Unora nici nu li se mai vedea capul.

Altele care umpluseră câte o celulă, picurau câte puțină miere deasupra. A început și ea să facă la fel. Și bine a făcut căci nici nu termina bine de îndesat un ghemotoc, altul era aruncat de o culegătoare grăbită venită de afară. Și ce frumoase erau ghemotoacele : roșii, galbene, cărămizii, portocalii, verzui și fiecare cu altă aromă. Era o plăcere să le frământi.

Zilele treceau.... Tot lucrând și învățând să zboare se apropia timpul când putea deveni culegătoare și să strângă hrana pentru stup. Tare s-a mai bucurat Albinița, pregătindu-se cu nerăbdare pentru „ afară”.

Deci, era gata să zboare spre câmp și în livadă pentru a găsi florile de păpădie și salcâm și multe altele despre care învățase la școala pentru tinerele albinițe : în fiecare seară aveau școală.

În primul zbor pe care îl făcuse, cu câteva zile mai înainte, învățase să-și cunoască stupul; văzuse că este galben, că în spatele lui se află o floare mare roșie și mai încolo puțin, un copac.

Aflase de la școală că trebuia să înceapă cu un singur fel de flori și să rămână la ele până se termină nectarul. Nectarul îl putea găsi în adâncul florilor, în mijloc, iar polenul pe staminele lor. A mai învățat Albinița că polenul pe care-l aduna trebuia „ periat ” în coșulețele de pe picioruțe și că astea nu trebuie încărcate prea mult, căci îi vor îngreuna zborul.

A prins ocazia când o culegătoare expertă, întoarsă din cercetare, explica celorlalte din stup cum că dincolo de marginea livezii au înflorit salcâmii. S-a băgăt mai în față să poată urmări mai bine dansul prin care cercetașa le explica : cam la 200 de metri drept înainte, - fiți atente la soare, trebuie să-l aveți mereu în stânga! – vă întâmpină un miros frumos, este al nectarului de salcâm, florile sunt sus de tot, țineți linia de zbor oblică în sus; cam la 200 metri, drept înainte,... Dintr-o dată ambițioasa Albiniță a părăsit cercul care o înconjura pe cercetașă și a țâșnit pe urdiniș afară. Era emoționată, și își repeta mereu : Să fie prima! Să fie prima! Atenție soarele în stânga! Drept în sus!...

S-a apropiat de flori cu grijă : știa că ele sunt tare bucuroase să fie vizitate de albine, căci polenul care se lipește de corpul lor va fi dus pe alte flori și le va ajuta să facă semințe și fructe.

Florile salcâmului străluceau în soare. A supt nectarul dulce în gusă. Trebuie să viziteze cât mai multe flori până la întoarcerea la stup, și se simțea deja atât de îngreunată de nectar, că de abia mai putea să zboare.

În drum a trecut pe lângă flori de trifoi și păpădie cărora le-a promis că va veni la ele : dar nu era prea sigură....căci și-a amintit de sfaturile primite de la buna ei surioară și de la școală : să cerceteze zilnic florile de același fel până se termină nectarul din ele.

Ajunsă în sfârșit la stup a văzut cum și alte albinuțe abia întoarse și ele de la cules cu săculeții plini cu polen ori îngreunate de gușile doldora de nectar, treceau pe rând prin fața unei albine controlor.

Aceasta era foarte mulțumită că polenul și nectarul erau delicioase; ea le felicita pe cele care au făcut treaba cea mai bună. Și micuța noastră prietenă a primit nota zece. Era tare mândră Albinița că a putut dovedi că este harnică și cuminte iar munca ei este ordonată și importantă.

Parcă ghicindu-i gândul și începutul de îngâmfare, una dintre surorile mai în vârstă care trecea pe lângă ea , îi spuse :

„ Bravo Albinițo! Ești acum la fel ca toate celelalte, la fel de harnică și silitoare.

Să nu uiți că te așteaptă și alte îndatoriri, în toate să te porți ca la cules! Căci tot ce facem noi, munca tuturor, este la fel de importantă pentru familie. Nu se permit greșeli și nici răsfăț, nici lene.

Să spui la rândul tău celor mici, căci acum ești mare!”

Albinița și-a dat seama că trebuie să fie mulțumită că ajută la adunarea mierii curate pentru surioarele care vor trece iarna și pentru copiii oamenilor, cărora le place atât de mult mierea, această hrană bună, dulce și parfumată.

Trecea timpul și Albinița participa la tot mai multe din treburile stupului ei. Viața ei se scurgea repede și liniștită între o treabă și alta, între două drumuri pe flori. De dimineață până seara, asemeni surorilor ei, nu mai contenea cu munca. Și tot timpul era curată, niciodată nu se murdărea. La asfințitul soarelui rămânea pe fagurele care îi plăcea cel mai mult, sau pe care era mai multă nevoie de ea; toată noaptea migălea la repararea unei bucățele de fagure, sau curăța podeaua stupului, lipea cu propolis crăpăturile lemnului, îngrădea deschiderile prea mari. Câte nu sunt de făcut într-o gospodărie! Și nimeni nu – spunea „ fă asta, fă aceea!”. Găsea singură locul cel mai lipsit de ajutor.

Într-o bună zi însă, în stup s-a stârnit mare zarvă. Matca înconjurată de o parte din surorile Albiniței, se învârtea prin stup, albinele ieșeau afară, se reîntorceau, parcă ar fi așteptat ceva deosebit; multe se adunase pe scândurica de zbor din fața urdinișului, altele, mai rămase în urmă cu pregătirile, își umpleau gușile cu miere; toate bâzâiau făcând un zgomot asurzitor, niciuna nu lucra. Abia acum și-a dat seama Albinița că de la o vreme erau mai puțini pui în pătuțurile din faguri -până și ei fuseseră lăsați deoparte! Asta trebuie să fie „ marea plecare” despre care auzise vorbindu-se la școală. Da ! căci, uite-o pe Mătcuța, sora aceea care se născuse de curând în celula lungă și frumoasă de pe marginea fagurelui și pe care nu avusese vreme să o vadă: subțirică, gingașă, le privea pe albinele strânse în jurul ei cu un aer de parcă le-ar fi spus : „ Hai, ce mai stați? Plecați odată!”

Așa, gândi Albinița, să plece!...Atunci și eu voi pleca cu ele.

Ce li s-o întâmpla lor, mi se va întâmpla și mie! Și, înghițind în grabă niște miere, mângâind încă o dată, cu antenele și cu aripile, un fagure din bătrâna casă, Albinița se alătură marelui grup de surori care plecau. La un semn al mătcii, toate își luară zborul. Roiul se ducea spre zări noi, unde va găsi un loc bun pentru adăpost, poate tot o livadă de meri, cine știe....Va fi la fel de bine.

Adio casă veche!

În scurtă vreme, Albinița, împreună cu surorile ei, conduse de înțeleapta lor mamă, Matca, au găsit un loc minunat unde vor construi casă nouă și unde se vor pregăti pentru iernat.

Noul adăpost trebuia puțin curățat și aranjat, dar acest lucru nu mai era o problemă pentru harnicele noastre prietene.

Reușiseră doar să facă din bătrâna lor locuință, de unde plecaseră, o minune de casă. Dar acolo trebuia să rămână surioarele cele mici și Mătcuța cea tânără, căci ele erau mai puțin pricepute, acum la început, ca să-și aranjeze o locuință nouă. Pentru Albinița și surorile ei nimic nu mai era greu, aveau atâta experiență...

Tot trebăluind, nici nu și-au dat seama că era deja toamnă târzie. În livezi, crengile pomilor se legănau, îndoite sub greutatea bogăției de fructe, iar pe ogoare oamenii strângeau de zor rodul îmbelșugat al muncii lor.

În curând va ninge. Fulgii mari și pufoși se vor așterne peste tot, încet, încet și se vor transforma într-un înveliș moale, care va acoperi și stupul lor.

Micuțele noastre prietene se vor îngriji să-și asigure căldura necesară pentru a putea ierna liniștit, până la primăvară, când soarele bun și darnic, cu razele lui calde și mângâietoare, va trezi din nou la viață natura și întreaga suflare.

